

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 21, 2013

Nummer 21, 2013

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2013:5463](#) 02-10-2013

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2013:3877](#) 23-09-2013

Reclameobjecten tankstation Maarsseveen

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2013:2236](#) 17-09-2013

Aanwijzing Badhuis Hengelo

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:1453](#) 09-10-2013

Katwijk/bestemmingsplan 'Haven, fase 2 (zuid)'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:1478](#) 09-10-2013

Elburg/bestemmingsplan 'Huisdijk - Gerichtenweg'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:1455](#) 09-10-2013

Helmond/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:1247](#) 25-09-2013

Haaren/Bestuursdwang-dwangsom

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:1275](#) 25-09-2013

Amsterdam/bestemmingsplan 'Amstelstation e.o.'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:1245](#) 25-09-2013

Den Haag/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:1300](#) 25-09-2013

Zaltbommel/omgevingsvergunning

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

GS Groningen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Evenementenvergunningen. Planologische kruimelgevallen

Casus

Verzoekers maken bezwaar tegen de verleende omgevingsvergunning om in afwijking van de gebruiksvoorschriften van het bestemmingsplan 'Son Centrum' op 5 en 6 oktober 2013 het Kerkplein te Son te gebruiken voor het organiseren van een Oktoberfest/Frühshoppen.

Rechtsvraag

Wat is de verhouding tussen niet verleende en wel noodzakelijke evenementenvergunningen en de regeling voor planologische kruimelgevallen?

Uitspraak

Verzoekers hebben aangevoerd dat het huidige bestemmingsplan niet voorziet in evenementen op het Kerkplein. Weliswaar bestaat op grond van artikel 4, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Bor de mogelijkheid een omgevingsvergunning te verlenen voor gebruik van gronden in strijd met het bestemmingsplan, maar in deze bepaling is dat strijdige gebruik beperkt tot een maximum van drie evenementen en een duur van ten hoogste vijftien dagen per evenement. In 2013 hebben al vele, althans meer dan drie evenementen plaatsgevonden, zodat het college zich niet meer op dat artikel kan beroepen.

Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat het Oktoberfest het eerste evenement is waarvoor het college in 2013 een omgevingsvergunning heeft afgegeven. Het maximum van drie evenementen wordt volgens het college dan ook niet overschreden.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a sub 2°, van de Wabo kan – heel kort gezegd – de omgevingsvergunning slechts worden verleend indien de activiteit in strijd is met het bestemmingsplan in de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen gevallen. Artikel 4, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Bor, bepaalt – kort gezegd – dat voor verlening van een omgevingsvergunning, waarbij met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a sub 2°,

van de wet van het bestemmingsplan wordt afgeweken, in aanmerking komt het gebruiken van gronden ten behoeve van evenementen met een maximum van drie per jaar en een duur van ten hoogste vijftien dagen per evenement, het opbouwen en afbreken van voorzieningen ten behoeve van het evenement hieronder begrepen.

Niet in geschil is dat de onder 1.4 genoemde evenementen moeten worden aangemerkt als evenementen in de zin van artikel 4, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Bor. Evenzo staat vast dat het college ten behoeve van deze evenementen op het Kerkplein geen omgevingsvergunningen (als bedoeld in art. 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo) heeft verleend. Ter zitting van de voorzieningenrechter heeft de vertegenwoordiger van het college verklaard dat bij verlening van de onder 1.4 genoemde evenementen de vraag aan de orde is geweest of ook omgevingsvergunningen ten behoeve van die evenementen waren vereist, maar dat het college heeft gemeend dat daarvoor geen noodzaak aanwezig was, omdat de planologische uitstraling van die evenementen bijzonder gering was, terwijl bovendien het ontwerpbestemmingsplan 'Evenementen' ter inzage had gelegen en aldus concreet zicht op legalisatie bestond. Ter zitting van de voorzieningenrechter heeft de vertegenwoordiger van het college verklaard dat voor de onder 1.4 genoemde evenementen een omgevingsvergunning had moeten worden verleend.

Het argument van het college om van het verlenen van een omgevingsvergunning ten behoeve van de onder 1.4 genoemde evenementen af te zien vanwege de geringe planologische uitstraling van die evenementen, miskent dat artikel 4 van bijlage II van het Bor nu juist het oog heeft op planologische kruimelgevallen. Het argument van het college dat het ontwerpbestemmingsplan 'Evenementen' ter inzage had gelegen en aldus concreet zicht op legalisatie bestond, duidt erop dat sprake was van een met het bestemmingsplan strijdig gebruik en miskent dat juist artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a sub 2°, van de Wabo gelezen in samenhang met artikel 4, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Bor het college de bevoegdheid verleent om in die situatie een omgevingsvergunning te verlenen. Ondanks dat verzoekers, zoals zij ter zitting van de voorzieningenrechter onweersproken hebben gesteld, in hun bezwaar tegen de verleende evenementenvergunningen voor Carnaval en het IJfeest reeds nadrukkelijk op de noodzaak van een omgevingsvergunning hebben gewezen, heeft het college er bewust voor gekozen ten behoeve van de onder 1.4 genoemde evenementen geen omgevingsvergunning te verlenen en is het college aldus bewust voorbijgegaan aan de belangen van een goede ruimtelijke ordening in het algemeen en de belangen van verzoekers in het bijzonder. De opvatting van het college dat het desondanks toch bevoegd was om ten behoeve van de evenementen op 5 en 6 oktober 2013 een omgevingsvergunning te verlenen omdat dat het eerste evenement is waarvoor het college in 2013 een omgevingsvergunning heeft verleend, miskent de feitelijke situatie dat ten behoeve

van de onder 1.4 genoemde evenementen wel een omgevingsvergunning had moeten worden verleend en gaat dus wederom voorbij aan de belangen van een goede ruimtelijke ordening en de belangen van verzoekers. Bij deze stand van zaken was het college op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a sub 2°, van de Wabo gelezen in samenhang met artikel 4, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Bor niet meer bevoegd ten behoeve van de evenementen op 5 en 6 oktober 2013 een omgevingsvergunning te verlenen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 02-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2013:5463

Zaaknummer: SHE 13/4262, 13/4264, 13/4265

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 2 Wabo en 4 aanhef en onder 8 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Reclameobjecten tankstation Maarsseveen

Landschapsverordening Provincie Utrecht 2011 en Wabo

Casus

Bij het tankstation Maarsseveen B.V. zijn diverse reclameobjecten waargenomen. Eiseres keert zich tegen de last onder dwangsom om de zuil van circa 7 meter hoog met reclame, het welkomstbord, het spandoek met acties van zelftanken, het aardgasbord van CNG, het bord van BK-autogas en het spandoek van BK-autogas te verwijderen en verwijderd te houden en geen andere objecten in strijd met de Landschapsverordening Provincie Utrecht 2011 (Lsv) te plaatsen op straffe van een dwangsom van € 1.000 voor iedere week waarin één of meer reclameobjecten blijven staan, met een maximumbedrag van € 10.000.

Rechtsvraag

Hoe verhouden de Landschapsverordening Provincie Utrecht 2011 (Lsv) en de Wabo zich tot elkaar?

Uitspraak

Eiseres betoogt dat de Lsv in zijn geheel als onverbindend moet worden beschouwd, omdat de verbodsbepaling van artikel 3 onbevoegd is vastgesteld. De Lsv is in strijd met zowel de Wet algemene beginselen omgevingsrecht (Wabo) als de Invoeringswet van de Wabo. Eiseres voert verder aan dat geen sprake is van een overtreding, omdat door de inwerkingtreding van de Wabo alle vergunningen zijn getransformeerd naar één omgevingsvergunning. Ter zitting heeft eiseres toegelicht dat hiermee ook van rechtswege een ontheffing om te voldoen aan de Lsv wordt geacht te zijn verleend.

De voorzieningenrechter overweegt dat de Wabo betrekking heeft op een aantal toestemmingsstelsels die bij provinciale of gemeentelijke verordening zijn geregeld. Het gaat daarbij om veelvoorkomende toestemmingsstelsels die betrekking hebben op plaatsgebonden activiteiten die van invloed zijn op de fysieke leefomgeving, onder meer de reclamevergunning. Als in een verordening is bepaald dat voor dergelijke activiteiten een

vergunning nodig is, dan is dat op grond van artikel 2.2 van de Wabo een omgevingsvergunning. Voor de in artikel 2.2 van de Wabo genoemde activiteiten blijven de bestaande bevoegde organen van gemeenten en provincies echter autonoom bevoegd om te bepalen of en zo ja in welke gevallen een vergunning is vereist. De Wabo verandert daaraan niets. Hetzelfde geldt voor de vaststelling van het toetsingskader. De bevoegdheid tot materiële normstelling blijft dus volledig op decentraal niveau. Uitsluitend wanneer in een verordening is bepaald dat voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.2, eerste lid, een vergunning nodig is, zijn de (procedure)regels van de Wabo van toepassing. De Wabo gaat daarbij dus uit van een in dit geval op provinciaal niveau gemaakte afweging om te beoordelen of voor de betreffende activiteit een vergunning nodig is en, zo ja, in welke gevallen die kan worden verleend. Niet gebleken is waarom de Lsv op dit punt in strijd is met de Wabo of de Invoeringswet van de Wabo. De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat met de invoering van de Wabo niet opeens allerlei (niet-aangevraagde) activiteiten, ontheffingen of omgevingsvergunningen worden geacht te zijn verleend die onder de tot dan toe geldende regelgeving (ook) niet waren verleend. Aangezien in dit geval niet is gebleken van een ontheffing om aan de (voorganger van de) Lsv te voldoen voordat de Wabo in werking was getreden, mag eiseres geen andere handelsreclame maken dan op grond van de Lsv is toegestaan.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2013:3877

Zaaknummer: UTR 13/3992 en UTR 13/4419

Wetsartikelen: 2.2 Wabo

RECHTSPRAAK

Aanwijzing Badhuis Hengelo

Beoordeling intrekking aanwijzing gemeentelijk monument

Casus

Stichting Cuypersgenootschap en Bond Heemschut maken bezwaar tegen de intrekking van de aanwijzing van het Badhuis op het perceel Oldenzaalsestraat 18 te Hengelo als gemeentelijk monument.

Rechtsvraag

Toetsingskader bij intrekking aanwijzing als gemeentelijk monument.

Uitspraak

Uit jurisprudentie van de ABRvS kan worden geconcludeerd dat, nu het wettelijk systeem voor het intrekken van de aanwijzing als gemeentelijk monument in hoge mate vergelijkbaar is met het wettelijk systeem van de Monumentenwet 1988, in casu kan worden volstaan met een herbeoordeling van de monumentwaardigheid van het Badhuis op basis van de ten tijde van het bestreden besluit bestaande feitelijke situatie.

Zoals blijkt uit de toelichting bij de Erfgoedverordening dient een te beschermen (gemeentelijk) monument te worden gewaardeerd aan de hand van één of meer van de volgende toetsingscriteria:

- architectuurhistorische waarden;
- cultuurhistorische waarden;
- stedenbouwkundige waarden;
- gaafheid;
- zeldzaamheid.

De zorgvuldigheid gebiedt dat verweerder het advies van de welstandscommissie alsnog aan zijn besluitvorming ten grondslag legt.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2013:2236

Zaaknummer: Awb 13/490

Wetsartikelen: 3:2 Awb en 7:12 Awb

RECHTSPRAAK

GS Groningen

College niet bevoegd om af te wijken van de aangevraagde begrenzing van de inrichting

Casus

Milieuvergunning voor afvalverwerkend bedrijf gedeeltelijk verleend en gedeeltelijk geweigerd.

Appellanten voeren aan dat het college ten onrechte is afgeweken van de aangevraagde begrenzing van de inrichting. Het college is van mening dat de in- en uitrit voor het toegangshek vanuit juridisch, feitelijk en historisch oogpunt deel uitmaakt van de inrichting en de geluidbelasting vanwege het verkeer op de in- en uitrit daarom moet worden beschouwd en beoordeeld als directe geluidhinder. Om die reden is een andere begrenzing van de inrichting vergund dan aangevraagd.

Rechtsvraag

Is het college bevoegd om af te wijken van de aangevraagde begrenzing van de inrichting?

Uitspraak

Voor de vraag of sprake is van één inrichting is de aanvraag bepalend. Hierbij heeft het bestuursorgaan geen beoordelingsvrijheid. Het college dient derhalve te beslissen op de vergunningaanvraag zoals deze is ingediend, ook indien deze zou afwijken van de historische en bestaande feitelijke situatie. Het besluit wordt vernietigd en het college wordt opgedragen om te beslissen op de aanvraag zoals deze is ingediend en mitsdien de geluidbelasting vanwege de inrichting te beschouwen als indirecte geluidhinder. Bijgevolg is er geen ruimte om rekening te houden met maximale geluidniveaus.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Katwijk/bestemmingsplan 'Haven, fase 2 (zuid)'

Definities van begrippen geluidgevoelige ruimte en woning

De definitie van het begrip geluidgevoelige ruimte in artikel 1, lid 1.41, van de planregels verwijst wat betreft het daarin opgenomen begrip woning naar artikel 1 van de Wet geluidhinder. De definitie van het begrip woning in artikel 1 van deze wet verwijst sinds 1 januari 2013 evenwel naar wat op grond van het bestemmingsplan is toegestaan. Gelet hierop bieden de planregels onvoldoende duidelijkheid over hetgeen binnen de aanduiding 'milieuzone – tankstation' is toegestaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:1453

Zaaknummer: 201300903/1/R6

Wetsartikelen: 3:46 Awb en 1 Wgh

RECHTSPRAAK

Elburg/bestemmingsplan 'Huisdijk - Gerichtenweg'

Verschaffen van inzicht in de financiële uitvoerbaarheid

De raad heeft onvoldoende inzicht geboden in de financiële uitvoerbaarheid van het plan. Weliswaar bestaat de mogelijkheid om bepaalde financiële gegevens als vertrouwelijk aan te merken en van openbaarmaking uit te sluiten, maar dit ontslaat de raad niet van de verplichting om enig inzicht te bieden in de financiële uitvoerbaarheid van het plan. Nu dit inzicht in het onderhavige geval geheel ontbreekt, is het plan vastgesteld in strijd met artikel 3.1.6, eerste lid, onder f, van het Bro.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:1478

Zaaknummer: 201304379/1/R2

Wetsartikelen: 3.1.6 lid 1 onder f Bro en 6.12 Wro

RECHTSPRAAK

Helmond/omgevingsvergunning

Hoogspanningsverbindingen. Voorzorgbeleid. Metingen

Het voorzorgbeleid heeft geen relatie met actueel optredende magneetvelden, maar uitsluitend met de zone waarbinnen bij een berekening volgens de 'Handreiking voor het berekenen van de breedte van de specifieke magneetveldzone bij bovengrondse hoogspanningslijnen' van het RIVM het jaargemiddelde magneetveld hoger is dan 0,4 microtesla. Deze specifieke magneetveldzone wordt volgens de Handreiking berekend aan de hand van vereenvoudigingen, die ertoe leiden dat de berekende specifieke magneetveldzone niet de werkelijke sterkte van het magnetische veld op een bepaalde locatie op een bepaald tijdstip weergeeft, maar een in de toekomst te verwachten magneetveldzone die past binnen het beleid. Gelet hierop kan door de metingen van het actuele magneetveld, daargelaten dat in casu de metingen die door appellant zelf zijn verricht dateren van na het nemen van het besluit op bezwaar en niet door een onafhankelijke deskundige zijn verricht, niet worden vastgesteld of aan het voorzorgbeleid wordt voldaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:1455

Zaaknummer: 201300912/1/A1

Wetsartikelen: 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Amsterdam/bestemmingsplan 'Amstelstation e.o.'

Behoeftte kantoren. Gemengde doeleinden. SER-ladder. Verantwoording in plantoelichting. Uitwerkingsregels en relativiteitsbeginsel. Onderzoek verkeersveiligheid bij wijzigingsbevoegdheid

Nu de deelraad weliswaar inzichtelijk heeft gemaakt dat het bestemmingsplan met 7.300 m² extra kantoorvloeroppervlak voorziet in een actuele regionale behoefte binnen bestaand stedelijk gebied, maar dit niet in de plantoelichting heeft verantwoord, is in zoverre niet voldaan aan artikel 3.1.6, tweede lid, onder a en b, van het Bro. De deelraad heeft ook voor wat betreft de overige functies niet met concrete gegevens inzichtelijk gemaakt in hoeverre wordt voorzien in de leniging van een actuele regionale behoefte. Het lag op de weg van de deelraad om met concrete gegevens de actuele regionale behoefte aan de voormelde ruimtelijke ontwikkelingen te onderbouwen. Ook in de plantoelichting is aan de hand van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro niet inzichtelijk gemaakt of met de voormelde stedelijke ontwikkelingen op het Amstelstation wordt voorzien in de leniging van een actuele regionale behoefte binnen bestaand stedelijk gebied.

Ingevolge artikel 3.1.4 van het Bro geeft een bestemmingsplan voor een uit te werken deel van het bestemmingsplan op een zodanige wijze de doelstellingen aan, dat voldoende inzicht wordt verkregen in de toekomstige ontwikkeling van het desbetreffende gebied. Gezien de ruimtelijke effecten van Blok A op het Amstelgebouw bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat dit vereiste kennelijk niet strekt ter bescherming van de belangen van Altera Vastgoed N.V. Artikel 1.9 van de Chw staat derhalve niet in de weg aan vernietiging van artikel 19, lid 19.2, onder b, van de planregels om deze reden.

Reeds bij de vaststelling van de wijzigingsbevoegdheid dient te worden onderzocht of een invulling van de wijzigingsbevoegdheid mogelijk is, waarbij in het onderhavige geval onder meer nagegaan moet worden of sprake kan zijn van een aanvaardbare verkeersafwikkeling en verkeersveiligheid. De deelraad heeft ter zitting erkend dat hij geen onderzoek heeft gedaan naar de verkeerstechnische situatie die zal ontstaan bij toepassing van de

wijzigingsbevoegdheid. Gelet hierop is het bestreden besluit in zoverre genomen in strijd met de bij het voorbereiden van een besluit te betrachten zorgvuldigheid.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:1275

Zaaknummer: 201300782/1/R6

Wetsartikelen: 3.1.4 Bro, 3.1.6 tweede lid Bro en 1.9 Chw

RECHTSPRAAK

Zaltbommel/omgevingsvergunning

Ontheffing van bestemmingsplan

Een verleende ontheffing wijzigt de op het perceel rustende bestemming niet.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:1300

Zaaknummer: 201302945/1/A1

Wetsartikelen: 3.23 Wro en 4.1.1 eerste lid onder i Bro

RECHTSPRAAK

Den Haag/handhaving

Toepasselijkheid Wabo. Oppervlakte-eis in planvoorschriften. Bouwbesluit

Uit artikel 1.6, eerste lid, van de Invoeringswet Wabo volgt dat wanneer na 1 oktober 2010 met betrekking tot een activiteit als bedoeld in de Wabo een beschikking tot toepassing van handhavingsmiddelen is gegeven, of een daartoe strekkende aanvraag is afgewezen, op de verdere besluitvorming het recht van toepassing is zoals dat op en na 1 oktober 2010 luidt. Dit neemt niet weg dat ingevolge artikel 2.3a, tweede lid, van de Wabo, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming ervan het in artikel 2.3a, eerste lid, bedoelde verbod buiten toepassing blijft voor het bouwen van bouwwerken waarvoor ingevolge artikel 2.1, derde lid, van de Wabo geen vergunning is of was vereist.

Anders dan appellante stelt, bestaat geen grond voor het oordeel dat de oppervlakte-eis uit de planvoorschriften en de daarbij behorende tabellen, buiten toepassing dienen te worden gelaten, omdat die eis conflicteert met de regels uit het Bouwbesluit over de minimale oppervlakte voor verblijfsruimtes. De betrokken bepalingen regelen niet hetzelfde onderwerp. Het planvoorschrift heeft in casu betrekking op de minimale praktijk brutovloeroppervlakte van een woning, waarbij het gaat om de oppervlakte van de woning als geheel. Dit voorschrift is van planologische aard en strekt ertoe te regelen welk type woningen binnen de bestemming is toegestaan. De door appellante bedoelde bepalingen uit het Bouwbesluit stellen technische eisen aan een bouwwerk uit een oogpunt van bruikbaarheid.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:1245

Zaaknummer: 201210000/1/A1

Wetsartikelen: 1.6 lid 1 Invoeringswet Wabo, 2.1 lid 3 Wabo, 2.3a lid 1 en 2 Wabo, 43 lid 1 onder c Wonw en 3 lid 1 onder k Bblb

RECHTSPRAAK

Haaren/Bestuursdwang-dwangsom

Erf of perceelafscheiding en paardenstal. Uitleg Bor. Overgangsrecht. Uitvoerbaarheid last ontheffing van de Ffw

Ingevolge artikel 2, aanhef en onder 12, onder b, onderdeel 1, van bijlage II bij het Bor, is een erf- of perceelafscheiding niet hoger dan 2 m alleen vergunningvrij indien die wordt gebouwd op een erf of perceel waarop al een gebouw staat waarmee de erf- of perceelafscheiding in functionele relatie staat. Volgens de nota van toelichting bij dit artikel is dit criterium een codificatie van de in de jurisprudentie ontwikkelde uitleg over het plaatsen van perceelafscheidingen als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder e, van het Bblb op gedeelten van een perceel die in functioneel opzicht niet in relatie staan tot het zich daarop bevindende gebouw. Tussen de woning en de rondom de weide geplaatste afrastering kan geen functionele relatie worden onderkend, zodat niet wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 2 van bijlage II bij het Bor. Daartoe wordt overwogen dat met de afrastering een onbebouwd deel van het perceel wordt afgeschermd dat niet kan worden aangemerkt als een tuin, een erf of een anderszins bij de woning behorende buitenruimte.

De Afdeling is van oordeel dat in het onderhavige geval het gebruik van de afrastering niet kan worden aangemerkt als dagrecreatief medegebruik dat is afgestemd op het behoud, herstel en/of ontwikkeling van de natuurlijke, landschappelijke, cultuurhistorische en bosbouwkundige waarden als bedoeld in de planvoorschriften.

Voor het voldoen aan de last in beginsel is geen vergunning vereist. Waar het betreft een vergunning voor het slopen impliceert de gegeven last immers de toestemming om aan de last te voldoen. Daarbij is van belang dat het college zowel het tot vergunningverlening voor het slopen van de paardenstal als het tot treffen van handhavingsmaatregelen bevoegde gezag is. Waar het betreft de vereiste ontheffing ingevolge de Ffw impliceert de gegeven last echter niet die toestemming, nu het college niet het bevoegde gezag is een ontheffing te verlenen. Het college kan de uitvoering van de last evenmin afhankelijk stellen van de medewerking van een ander bestuursorgaan.

Het voorgaande brengt met zich dat het college de gestelde voorwaarden niet aan de

uitvoering van de last heeft kunnen verbinden.

Voor zover de last ziet op het verwijderen en verwijderd houden van de paardenstal, zonder de hiervoor genoemde voorwaarden, heeft de rechtbank door appellant terecht niet aannemelijk gemaakt geacht dat de last onuitvoerbaar is. Tussen partijen is niet in geschil dat een ontheffing ingevolge artikel 75 van de Ffw is vereist, alvorens kan worden overgegaan tot het verwijderen van de paardenstal, om te voorkomen dat artikel 11 van de Ffw wordt overtreden. Geen aanknopingspunten zijn aanwezig voor het oordeel dat reeds op voorhand vaststaat dat die ontheffing ondanks een daartoe ingediende toereikende aanvraag nimmer zal worden verleend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:1247

Zaaknummer: 201207946/1/A1

Wetsartikelen: 5:34 lid 1 Awb, 2 aanhef en onder 12 onder b onderdeel 1 bijlage II Bor, 2 aanhef en onder e Bblb, 11 Ffw en 75 Ffw